

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Murenulæ Sacræ Vestis Sponsæ Regis Æterni
Vermiculatæ Opus, De Privilegiis Ordinum Regularium**

Alviset, Virginus

Campidonæ, 1673

Dubium 6. An conducentes privileg. revocationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62361](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62361)

...bus. Ha
...ligi ex
...ipiam
...factas
...lia, ut
...horitas
...gales
...ochos
...is qua
...omnes
...e Ord
...atres
...nt sup
...um qu
...is vel
...minia
...pos?
...derat
...es, no
...ur, &
...compr
...si aliq
...gij ab
...ntum
...ad fal
...entibus
...officij
...s, &
...re. pri
...quam
...a ad tol
...reduc
...nquam
...E. Ep
...pra
...ra. lu
...velle
...pensat
...let ab
...oad tal
...tio, vel
...ndim
...aucto

...hiores, quos ego citavi ubi de pote-
...sine absolventi dixere, posse Confessa-
...nti absolvere penitentem, quem non
...judicat expedire ad Episcopum remitti.
...hic ego quaro, si similiter Confessa-
...ntis judicat non expedire penitentem
...nti Romam, potest ne uti opinione il-
...rum Doctorum. Ac rursus ego quaro,
...nde & ex quibus capitibus potest ratio-
...abiliter judicari, non expedite saluti
...penitentis, ut mittatur ad Episcopum
...vel Papam? An si timetur via periculū
...sutura fame? Si pravi detur peniten-
...tia, quamvis contritum, ob duritiam ta-
...men non iturum ad Papam neque ad E-
...piscopum &c.

Quaro autem iterum, si per epicheiam
concedit Papa vel Episcopus, ut absolva-
tur penitens à casu sibi reservato, potest
tunc doctrina trahi ad alias materias?
Uti si est damnosum alicui Ordini vel Mo-
nasterio intermittere usum alicujus pri-
vilegij licebit ne per Epicheiam inter-
pretari voluntatem Pontificis? & dicere
eum (non obstante quacunque revoca-
tione) concedere ut retineatur. Est enim
hoc aliud caput, ex quo DD. admittunt
epicheiam, ad liberandum aliquē ab ob-
ligatione legis, nempe si grave nimis est,
& diligendissimum illam servare. Et Ratio
fundamentalis est, quia inter ceteras cō-
ditiones ad legem requisitas una est, ut
sit facilis, & in commodum eorum, qui
sub ponitur; si igitur ex revocatione
privilegiorum non commodū, sed dam-
num resultat in Ordines regulares, pote-
runtne constitutiones revocatoria dici
habere naturam legis? vel Sanctissimum
non mittere per epicheiam, ut cū tan-
to suo damno illas servent; Item si admit-
tatur epicheia, quoad Ordines & Mona-
stera in communi, potestne admitti quo-
ad privatos fratres, ut si quis occulto Dei

D V B. VI.
An utiles & conducentes Privilegiorum
Revocationes.

Ad Articulum primum cit.
SUMMARIUM.

- 1 Ordines regul. orti sunt cum privilegiis.
- 2 Obiectiones contra eorum usum.
- 3 Ex triplici capite.
- 4 Et antiquae.
- 5 Primum Adversarium, quem passus est S. Bened. fuit Parochus.
- 6 Nec multò post eius facta Episcopi oppressere eius Ordinem.
- 7 Heresis suscitata contra Monachos, quod Sacramenta ab eis collata forent irrita,
- 8 Nova alia contra Mendicantes.
- 9 Vindicatis Monasteriis à suis Adversariis exercuerunt suam potentiam in eorum membra.
- 20 Insestatio Monasteriorum fuit occasio augendi eis privilegia.
- 11 Regulares sunt propugnaculum Sedis Apost. Et eius interest eos manuteneri.
- 12 Non expedit tollere Regularibus privilegia.
- 13 Probatur & seq.
- 19 Pontifices qui derogaverunt privilegia Regular. à Deo puniti. Item & Episcopus. 20. & 21.

REGIA
VLARIVM
ET
MENTARUM
REGILAS
ELLARIS
STOLICE
C III
8

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

- 22 Inuisum tollere privilegia propter privatorum excessus.
- 23 Vsu privil. non turbatur Ordo Hierarchie. Et quare.
- 24 Regulares non sunt in culpa quod aliqui ex Clero minus honorentur sed eorum vitia.
- 25 Privilegia Regul. non prohibent quemquam uti Iurisdictione sibi competenti.

Ordines Regularium simul cum privilegij initium constat accepisse. Sicut enim primum hominem nō in puris naturalibus, sed simul cū gratia, scientia, alijsq; dotibus supernaturalibus voluit Deus creare. Ita Ordines regulares noluere summi Pontifices simpliciter approbare, & sic initium eis dare, sed simul plurimis privilegij in sua approbatione eos decorare. Verū sicut diabolus volens hominem perdere, & à suo fine avertere conatus est eū dotibus supernaturalibus spoliare; sic ut Ordines regulares everrat, nō desinit suscitare æmulos, qui privilegia eorum assidue fatagant convellere specioso quidem justitiæ & Religionis zelo verū non semper secundū scientiam. *Abutuntur* (inquiunt) *Regulares privil. Ordinem Hierarchie in Ecclesia pervertunt. Jam nulla Episcoporum aut Parochorū consideratio. Abi iurisdictione nihil sibi non vendicantibus Monachis & Regularibus &c.*

3 Oriuntur autem ista turbæ ex triplici capite præcipue, nempe: quod Regulares sint exempti ab Episcopis: quod verbū Dei & Sacramenta ministrant: Et quod

4 membra seu Ecclesias habeant suis Monasterijs annexas. Et hæ ipsæ difficultates, quæ nunc jam olim contra ipsos ob easdem causas motæ sunt, in quibus tamen semper prævaluerunt, & sine dubio in futurum prævalebant.

5 Sanè vix S. Benedictus egerat præludia sui Ordinis & discipulos admiserat in solitudine sablacenſi, cum statim floren-

tium vicinæ Parochum persecutorum pessimum expertus est. Eo autem ad vos assumpto, cum Ordo jam aliquod incrementū accepisset, in tantū opprobrium fuit ab Episcopis Monasteria sibi subiacentibus, ut necesse fuerit cogi à Gregorio Conciliū, in quo editus est canon, quem sic 18. quest. 2. De libertate Monachorum. Cum verò Monachi Sacramenta ministrarent (quamvis paucissimi, cum illis prioribus sæculis pauci fuerint sacerdotes.) Iterum ab invidijs & ignominiosis Clericis in ipsos suscitata est persecutio tam dira, ut etiam assererent non esse Sacramenta à Monachis collata, per qua difficultate Bonifac. IV. in aliud Conciliū, in quo de suis amantissimorum triumpharunt Monachi & in favorem editus est canon: *Sunt nonnulli quest. 1.*

Hinc exortis Ordinibus Mendicantibus & fratribus eorum similiter Ministrantibus non desuere Doctrinam phanatici (quorum antesignanus Poliacus) qui causam Parochorum accipientes, cum hæresim damnatam in facio non auderent suscitare, non sunt veriti seminarum, & in publicis Concionibus asserere hos, qui confitentur Regularibus, teneri iterum peccata confiteri suis Parochis. In negotio fortunam non sunt experti prioribus meliorem. Nam Joan. de Poliacus eorum hæresim damnavit Poliacus suam Sedem citatum & convictum lidoniam cantare adegit. Et contra errores edidit Extravag. *Vas electorum*, est repolita inter com. in rubr. de hæresibus notavi ubi de approb. Reg.

Firmatis jam & ampliatis Ordinibus auctisque varijs membris dependentibus Ecclesijs. Qui contra capita prævalere poterant, in eiusmodi membra & c.

his conati sunt manus & falcem immittere. In quo nedum profecerunt sed auferendis Monasteriorum privilegijs (vel irriti occasionem dederunt.) Nam hinc in quibusdam erectus Archidiaconatus, ut in Cluniacensi: ubi creatus ex Monachis Archidiaconus, qui in omnem ditionem Monasterij exercet jurisdictionem Ecclesiasticam privativè ad quoscunq; Episcopos. Imò & cui ipsi Parochi & totus Clerus subijcitur. In quibusdam attributa Abbatibus jurisdictione quasi Episcopalis, ut Cavenfi, in quibusda concessa & assignata propria Diocesis, ut Cassinensi. In quibusdam ordinis ex Monachis unus Episcopus, qui in omnia membra & dependentias exerceret ea, quæ sunt Ordinibus, ut in Mon. S. Dionysii apud Parisios &c. Ut omnes Episcoporum & Parochorum conatus contra regulares in cassum semper cesserint, proregentibus Romanis Pontificibus & privilegijs corroborantibus, nec ignorantibus quantum sua & suæ Sedis inter eos manutene. Quævis enim à Christo firmitatem suam habeat Sedes Apostolica, nemo tamen prudens negabit eam non raro nutantem, fuisse à Regularibus sustentatam, & fortè ad hoc vel maxime Ordinibus Regularium fascitavit Deus in Ecclesia, ut nimirum in occasione pro ea pro Papa pugnent, & stent aucti privilegijs unde in figura dicitur cant. 3. *Enlegetur Salomonis sexaginta sortes ambiunt ex fortibus Israel, omnes erentes gladios, & ad bella ducuntur, unius cuiusq; ensis super semur suum propter timores nocturnos.*

Atq; ex his propius accedendo ad datum propositum Resp. incantanter nõ expectare revocationes privilegiorum. Quod probatur primò ex dictis & factis summorum Pontific. (de quibus supra) & qui mota super his lite, delatisque Episcoporum & Parochorum querelis, non modò ea nõ revocaverunt, sed auxerunt.

Secundò. Autoritate ipsius juris scripti Conciliorum & aliorum Sum. Pont. qui ita censuerunt, ut *can. privil. 2. 25. q. 2.* ubi sic dicitur: *Privilegia Ecclesiarum & Monast. SS. Patrum auctoritate instituta, nulla possunt improbitate convelli, nulla novitate mutari.* Unde Joan. 8. in *Epist. 117. edita in Concil. 2. tricoloss. Indubitati juris est semel concessa, perenni cultu fore tenenda.* Ad quod sanè respexit Bonif. VIII. in illa Reg. quam in 6. tradidit cum dixit: *Beneficium Principis decet esse mansuè.* Et Episcopi Gallia in præf. Concilij Mald. celebrati anno 845. *Quæ bene inventa, & semel statuta sunt, observatione indigent non retractione, nec solum studendum est nova eudere, sed vetera conservare.* & Adrian. 2. *epist. ad Basl. Imperat. Hoc necessarium est, ut custodiens prædecessorum meorum decretorum, ceam post decessum meum, & mea quoque ab his, qui post me fuerint nullo modo violando.*

Bene sanè, nam Pontifex qui minuit privileg. concessa à suis Prædecessoribus non nihil videtur illis injurius, & præter fas eorundem memoria (si diceret) non nihil etià ingratus. Quod vel maxime dixerim occasione privil. Eugenij IV. Nã quamvis hætenus nullus extiterit Pontifex, in quo non possint notari singulares dotes, quæ illum commendat, at in Eugenio enituit singularis vis, industria, & animi insuperabilis generositas in tutanda pontificia auctoritate cum vel maxime nutaret, & jam labasceret in Concil. Basl. In quo Eugenius universam ferè Ecclesiam, universosq; ferè Europæ Prælatos & Principes ad versus passus arduam illam difficultatè: *An Papa sit supra Conciliū?* factò potius quàm disputatione (singulari industria dissipato Concilio) solvit & sic sibi, & Successoribus suis (quæ illis disputabatur) supremam in regis.

REGIA
VLA RIVINA
ET
MENTARUM
REGILAS
ELLARIS
STOLICE
C III
8

ris Autoritatem vendicavit, vel ob id unum ab eisdem aeternum benemeritus. Sed neque minus à Sacro Cardinal. cœtu, quibus cum aliqui non usque adeo deferrent, imò & se illis præferrent, ut Henric. Archiepiscopus Cantuar. eodem zelo Eugen. erundita non minus quam fusa ad eum data epistola eorundem Cardinalium dignitatem gloriam ac eminentiam in Ecclesia ostendit, declaravit, asseruit, Primus suorum Antecessorum Regibus eos æquiparare non veritus. Vt propterea si tanti Pontificis felici memoria detrahant sui successores aut Cardinales, per revocationem aut imminutionem eorum quæ concessit aut instituit, timendum sit, ne quod & ipsi instituerint alij similiter revocent, aut etiam fideles nō recipiant dicente Domino; quæ mensura mēsi fueritis, remetietur vobis.

15 Prob. tertio ex fine propter quem data sunt ipsa privilegia, qui adhuc durat, & consequenter exigit eadem conservari, nempe procuratio salutis proximi. Propugnatio Sedis Apostolica, &c.

16 Et quomodo stabunt ipsi Ordines regular. si careant privilegijs? Statim opprimuntur ab Episcopis & Parochis quod vnum queritur, & Deus scit quid inde futurum. Possent enim fortè claudere suas Ecclesias, & tunc verificaretur illud Prophetæ: *Parvuli petierunt panem, & non erat qui frangeret eis.* Possent invitare ipsos Episcopos, & Parochos ad pergendum ad Indias & nationes infideles pro propagando Evangelio, si quidem volunt suum esse tantum, curare salutem animarum, Fortè in Gallia possent tacere quando tractabitur de creando Patriarcha, aut etiam creantibus adherere, fortè possent subscribere opinioni DD. Parisiensium, quod Concilium sit supra Papam. &c. Vide & attende benigne lector quod ingenia nō sunt semper exasperanda-

Quarto. Experientia docuit, quod quæties tacta sunt Regularium privilegia non sunt secuti nisi effectus pessimi, turbæ, seditiones, lites, informationes, scandala, & (quod magis dolendum) minor Sedis Apost. æstimatio, ut & S. Congregat. Revocationes enim non recipiantur extra Italiam, ut neque censuræ Romanorum librorum, nisi in his quæ præcisè rangentur. Unde licet Romæ damnentur qui libri & Authores qui favorabilibus quuntur de eisdem privilegijs, reimpuntur tamen alibi, imò & solent emuntur; ut censura romana potè augeat famam; An bene vel malè sit rarius judicare.

Quinto. Ipse Deus Opt. Max. omnino æquus iudex & arbiter non raro legibus evidentibus & vindicta terribili detrahit, sibi displicere eiusmodi privilegiorum Regul. quassationes, de quibus cet hic aliqua exempla subjicere, & imò allego Innoc. III. qui cum in summo belli sacri in Concilio generali congregeret à Cisterc. 49. partem suam bonorum, illiq; privilegijs propositum stinartè restitissent, voluit Pontifex mittere milites, & nobiles ad eorum na & ecce per noctem B. V. Dei Genitricis plena autoritate apparuit Reynes Pontif. à sacris confessionibus, & durum nuntium juslit ad eum ire, & suo nomine dicere: *Tu Ordinem Cisterciensem cum advocata ego sum, destrueres sed non prevalebis, & nisi civitas de tuo pro respicias, ego te & omnem potestatem tuam teram.* Unde terrefactus Pont. mutavit propositum, & confirmatis Monachorum privilegijs, novum addidit, quod eorum negotia præ quibusvis aliis debeant pediri in Curia, ut alibi plenius ex C. & Bzou. retuli. *Aliud subitico ex eod. Bzou. 10 13. an. 1254. De Innocent.*

quod quo
privilegia
flimi, tui
ones, laci
am) mior
S. George
recepimus
re Roma
se rang
nentur
rabilius
s, reimpo
z folio
ana pon
ale? f
ax. omni
rarò lig
ili dem
odi privi
de quo
ere, & p
in lum
ali conc
em foci
opofitis
ontifex
teorum
i Genit
Reym
bus, q
ire, &
m Cif
uere car
e no prop
em tuam
at. mura
onach
quod car
debeat
is ex Cat
ex. eod
ocent. H
Hum

Humantum se satis & benevolam exhiberet erga Ordines Mendic. in initio sui pontificatus, non scio autem qua de causa spualitatem refrigerens cepit quassare privilegia vulgatis quibusdam edictis, unde omnes plurimum commoti, & inter hos Dominicani præcipuè, qui ad celestium confugientes, litanias quotidianas indixerunt per suum Ordinem, si hoc placeret Deo sibi reddere magis proprium Pontificem, ecce autem dum cantarentur eiusmodi litanie in Conventu Romano, unus fratrum vidit Dei Genitricem ad Altare quæ quasi plurimum anxiosa, & mærorem eorum intueti, commendabat eorum preces suo Domino, dicens repetitis vicibus: *fili exaudi eos*. Quod sane factum est, nam per id tempus in hoc tantus tacitus est infirmitate, à qua brevi consumptus & ad extrema redactus, & quædamque interiori instinctu intelligens, illa verba Prophetæ multa cum patientia assidue reperebat: *Propter iniquitatem populi hominem, & sic extinctus est, & cum illis ipse fuisset integerrimis moribus, & publicè agnosceret se deliquisse, querendo privilegia Regularium, putatum fuit ab omnibus ob id, & eorum preces adeo vitam fuisse breviam, unde in Romana vulgatum proverbium: *Quis Predicatorum libera nos Domine.* Longè terribilius quid hinc propono de Monachis perillustri monasterij Sancti Galli in Helvetia, & Sidonio Episcopo Constantiensi, de quo Strabo in vita Sancti Gregorii, lib. 15. c. 4. Sur. 16. Octob. & Bar. 17. q. an. 7. 9. num. 8. & seq. Donati fuerunt exemptione Monachi, cui nullatenas detere volebat Sidonius. Sed omnibus modis eos sibi subijcere tentans, etiam asserebat, ut exemptioni renuntiare cogentur. Semel habuit iter conficiendum, & nulli sibi de rebus Monasterij parari*

viaticum, & Monachi non ausi resistere, quam abundanter omnia postulata traderunt, & ecce vix ad navim illata sunt, cum subito ignis divinitus immissus ea absumpsit, & simul totam Episcopi suppellectilem.

Nihilò melior ille factus, cum audisset Monachos perseverare in asserenda sua exemptione: decrevit personaliter ad Monasterium accedere, & per carcerem aliasque penas acerbiores quoscunq; sibi non consentientes cogere. Venit igitur plenus minarum & cædis, in innocentes: sed ingressus Monasterium, cum ad altare Sancti Galli oraturus accessisset, oratio eius facta est ei in peccatum, & eiusdem Sancti, & Dei manum supra se sensit juxta can. 10. concil. 2. Hispal. & maledictionem sibi positam: *Nam inestina eius more sartaginis ignis superposita sture caperunt, & tam diræ vicerum torsiones illum invaserunt exemplò, ut sine aliorum admunculo egredi non potuerit, ut sine aliorum admunculo egredi non potuerit, ut sine aliorum admunculo egredi non potuerit.* Sed (quod dicere pudet) egestia turpe impetu prorumpens, cum adstantes nimio satore gravaret sine mora vehiculò, (quo decedere de Monasterio posset) est impositus, Sicq; immoderato fluxu (nature consuetudine carente) vasi in quod egestia desluerent super sedens, gressus est, & ad vicinum Monasterium (quod auca nominatur, cui & tunc præerat) per ductus est ubi etiam ingravescente langore tantum sibi famulanibus ob numerum ferocem intolerabilis factus est, ut etiam pene nullus impendere obsequia solita posset. Tali itaq; pena multatus, cum hoc factio-num suarum premio post aliquor dies, de cloaca corporis spiritum exhalavit. Haftenus Strabo, apud quem vide plura.

Demum sextò. Probatur eadem mea 22 propositio ex responsione ad obiecta Nã ad primum, quod Regulares abutuntur privilegij Resp. hos qui abutuntur (si qui sunt) esse compescendos, sed hinc vellem primum scire quid sit abuti, ne forte multa.

REGIA
ULARIUM
ET
MENTARIUM
REGIAS
ELLARUM
STOLICE
III

multa nobis imponantur; Ac deinde ego Resp. etiam posito casu irrationabile esse, ut pro privatorum delictis ipsi Ordines & alij innocentes spoliarentur privilegijs, quibus non utuntur, nisi moderatè ad Dei gloriam & proximi utilitatem. Nunquid iustum perdes cum impio (ait Abraham) abstine te, ut rem hanc facias. Et Episcopi Gallia in Concilio celebrato Parisiis an.

849. Non est iustum ut unius culpa super omnes redundet. Neque ullo pacto rectum esse potest, ut uno peccante, super omnes vindicta consurgat, sed sic unius culpa reseranda est, ut omnibus, qui in eodem loco sunt, & venturi sunt, consulatur. Quid sanctius Ecclesie Sacramentis? quid nobis utilius? & tamen his abutuntur magis & venefici. An ergo ideo tollenda fidelibus, & abroganda? Et si fas est retorquere argumentum (sitamen argumentum dici potest) similiter posset quis obijcere, Episcopos reperiri violentos, qui sua autoritate excedant atque ideo esse ipsis restringendam, & amplianda esse privilegia, ut queant se tueri Regulares.

23 Ad secundum Resp. Regulares non posse dici ullo modo turbare Hierarchiam Ecclesie, sive Ordinis, sive Jurisdictionis, quia quidquid operantur, hoc non tentant, nisi per privilegia legitima, & legitime concessa à Summo Hierarcha relicta Episcopis & Parochis libera sua omni iurisdictione. Quin potius ipsi Parochi & Episcopi dici debent peccare in Hierarchiam, & esse rei huius criminis quod imponunt Regularibus, quia dum obsistunt eorum privilegijs sine dubio ipsi Summo Pont. & Summæ eius per universam Ecclesiam iurisdictioni obsistunt.

24 Ad Tertium. Quod propter Regulares nulla sit Episcoporum, aut Parochorum consideratio, viderint ipsi ne sua vita sit causa originalis, ut in minori æstimatio-

ne habeantur. Ceterum qui boni sunt, quales non dubito esse plures tanquam tates supra montem positæ ab omnibus suspiciuntur, & ut nihil eorum virtutibus obsunt privata Regularium oblatione, sic neq; commendationi. Quod potius & ipsimet Regulares pro officio debito venerantur, gaudentque ab exemplis virtutum discere.

De Jurisdictione verò R. eam in illis minui à Regularibus, qui non utuntur privilegijs, nisi in eorum sublimitate & tanquam operarii missi à Summo refamilias in vineam suam, hoc est Pontifice ad quem hoc spectat, & in nemo qui vero zelo movebitur, nobis videbit, sed potius applaudet, & sibi tulabitur: Quid emulari pro me, ait Moyses, quis det, ut omnes prophetem. O quam reverentur sibi similes verus, & falsus in se autem quàm dissimiles! Luc. 9. acceptor inquit Apostoli: vidimus quidam in nomine tuo eicientem demonia, & prohibemus eum, quia non sequitur nos, ait Iesus nolite prohibere, qui enim non est contra sum vos, pro vobis est. En tibi zelum illorum adhuc imperfectorum, & in singulis momentis quarunt emulatio Regularium, eos scilicet prohibere, à prorsus salute animarum, sed audite Parochi, audite Domini mei communitatem Magistram: Qui non est adversum vos, pro vobis est. Nolite ergo prohibere, vestras Parochias, vestras Infulas non quare Regulares vobis rapere, sed expellere diabolum non tam de corporibus animabus vestrorum subditorum, sed iura vestra intacta relinquunt, nec prohibent accedere ad suum Parochi Episcopum. Imò omnes ut accedant tantur. Quòd si vobis non sufficiens providere tantæ multitudini, sunt g-

Secundum esse in Ecclesia Dei Regulares, qui suppleant, nec quisquam (cuius occupatio simplex fuerit) putabit sibi inde quiddam detrahi. Nam ut verè dixit Leo I. ad Episc. Provinc. Qui studiosus est chartarum & pacis, nequaquam sibi credit ablatum, quod sibi videt esse concessum. Sed jam ad illa.

D V B. VII.

Probabiliter sustineri nullum Privilegium Regularium esse sufficienter revocatum ad hoc ut illo abstinere teneantur?

Ad Artic. 1. cit.

S U M M A R I U M.

Probabile, nullum privileg. Regularium esse sufficienter revocatum & 2.
Revocatio privileg. facta sine causa invalida.
Privileg. datum favore cause pie non revocatur.
Necne quod est insertum juri alieno.
Necne quod transit in contractum.
Quid quod non tollitur nisi vocato eo, cuius insertum est.
De revocandis privileg. Regul. Rex audiendus.
An vult Papa ut revocationes subreptitia sortiantur effectum.
Omnia Privileg. Regul. habent naturam contractus.
Si quis tollantur possunt repetere suas pecunias.
Si Camera salvent singulis annis censum Camera appi.
Si in eam contractum super privileg. innovant.
Privileg. Monasteriorum, que sunt capita suorum Ordinum, non comprehenduntur sub ulla revocatione.
Si forma prescripta, sub qua solum possunt revocari privileg. Cassin. & seq.

- 19 Clausula privileg. Cassin. sunt confirmata à pluribus Pontificibus.
- 21 Forma prescripta sub qua debeant revocari privileg. Dominicorum.
- 22 Societatis.
- 23 S. Ioannis Hieros.
- 24 Privileg. Camaldul. & S. Mauri sunt excepta ab omni revocatione.
- 25 Quid operentur clausula privileg. & 26.
- 27 Nulla clausula in privileg. superflua.
- 28 Et ideo omnes defendende.
- 28 Formam non servat à corrui actus.
- 30 Unus Pontifex an queat ligare Successores & seq.
- 37 Unus Pontifex potest aliquam rem ad certum statum elevare, ad quam Successores nequeant manus extendere.
- 38 Probatum iustitia singularum clausularum, sub quibus privilegia fuere concessa Regularibus.
- 39 Vbi de expressione nominum Monachorum. Vbi de clausula irrevocabilitatis.
- 40 Unum Pontif. posse prescribere formam servandam à suis Successoribus.
- 46 Pro quo allegantur exempla.
- 42 Pontifices non potuerunt errare in Bullis privilegiorum.
- 41 Papa an possit secum dispensare à servanda forma sibi relicta à Prædecessoribus.
- 44 Clausula: pro expressis habentes, quid operetur.
- 45 Omnes revocationes privileg. sunt extrinseci fonte.
- 47 De revocationibus Trident. quid juris & seq.
- 46 De revocationibus aliorum Concil. à Trident. quid.
- 58 De revocationibus Sum. Pontificum quid.
- 59 Eorum constitutiones in Gallia & Hisp. effectum non sortiuntur nisi Regi oblata.
- 62 De revocationibus Bullæ Cæne quid tenendum.
- 63 De revocationibus Gregorij XIII. quid.
- 67 De revocationibus Urbani VIII. quid.
- 70 Hæ sunt potius Cardinalium quam Urbani.
- 73 Quid de ipsorum Cardinal. revocationibus.

REGIA
BIBLIOTHECA
ET
MUSEUM
REGIUM
SICILIE
PALATII
SICILIE
8

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN